לב א מיי פ"ד מהלכות צילית הלכה ח: לג ב מיי פ"א מהלכות צילית הלכה יג טוש"ע א"ח סיי טו

:סעיף א לד ג מיי׳ פ״ד מהלכות חנוכה הלכה ט טוש"ע א"ח סימו מרעד סעיף א: לה ד מיי' פ"א מהלכות שבת הלכה ה טוש"ע א"ח סי

הלכה ה טוש"ע א"ח מי שלו פעיף א: לו ה טוש"ע שם סימן כא סעיף ג בהג"ה: לו ג מיי פ"א מהלכות לילית הלכה ו סמג עשין כו טוש"ע

לח ז מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף

שימה מקובצת

כלאים לענין דין כפני עצמו קאמר ליה ולא אמרינן דקאי [אטלית פטירה] לבד מדקאמר ואפיי בטלית פטורה אלמא דין אחר נמי אשמועינן ונפקא מינה דאם יש לו לאדם ציצית מתכלת ויש בו כלאים אם אשתו לובשתו אין בו משום כלאים אפילו לאשתו וגם הוא אינו עובר משום כלאים אם לבשן בלילה וה"נ אמרינן לבשן כלילה וה"ג אמריגן בפרק טרף בקלפי (דף מ"ר ע"א) אברים וכר עד לא ירדו אלמא דין אחר בפני עצמו אשמוען בהוא בעמון בהא דאמר עושה להן מדרות בפני עצמו אע"א עצמו אע"א דמשמע לפום רהיטא דלא בא להשמיענו אלא דסודרן ואפני הרא אמרי הרא אמרי הרא אמרי הרא אמרי הרא אמרי הרא אמרים הרא אמרי . בשבת ה"נ אמרינן הכא אע"ג דמשמע לפום רהיטא דלא בא להשמיענו אלא אפי׳ דטלית להשמיענו אלא אפי דטלית פטורה אין בה פשום כלאים דין אדר בפני עמנו נמי אשמועינן כדפי ואית איכ לפי דברי ריית הא דאמר לקמן נהי דאשתהי כלאים גבייהו דכהנים בעידן עברדה שלא בעידן עבודה לא אשתרו להו ואמאי לא אשתרו להו ללבוש בגדי כחונה שלא היונה עורדה שלא בשעת עבודה משום כלאים הול"ל דאין בה משום כלאים כדאמרינן הכא דתכלת אין בה משום כלאים ומותר ללובשן אפי׳ שלא בזמן ציצית כגון אם לובשו בלילה וי״ל דהתם נמי לובשו בלילה וי"ל דהתם גמי
בגדי החונה אין בה משום
כלאים אפי שלא בעידון עבודה
והא דקאמר שלא בעידון עבודה
לא אשתרי כלאים ה"מ בשאר
בגדים שאינן בגדי בהונה אבל
בגדי בהונה אינא למכור אין
בגדי בהונה אינא למכור אין בה משום כלאים אפי׳ שלא בעידן עבודה ואע״ג דאמר בפרק בא לו (דף סט) מעשה מפרק בא לו, ורף סטן מעשה בשקעון הצדיק שיצא לקראת געטיוכוס) (אלכפודר מוקדון) לבוש שמנה בגדים משום עת לשות לה' הפרו תורתן ואמא הא אמרן דאין בהן משום כלאים ומאי הפרו תורתף אית שאין ראוי לעבודה חוץ לבית המקדש הוי להו כאילו לבוש בונית מורים של כלאים! בגדים אחרים של כלאים: 6) ובלבד שלא תהא מופסקת. גליוו פי׳ שיהא כל חוטיה . שלמים (דבתחילה) בעי שיעוו לעיל בד"א בתחלתו וכדאמר לעיל בד"א בתחלתו אבל בסופו שיריו כל שהוא אבל בסופו שיריו כל שהוא טלית שבא לתלות בה ולהכי בעי שיעור שלם: 5) טלית שכולה תכלת. פ"א בי לשונות ולפי קמא דפי בת ד' חוטין הוויב שהוב אונים שווים בחומים אונים בחומים שהוא . כשר קשה דאיכא למיחש שמא שקיל ב' חוטין מהא ותלי להו בטלית אחרת וחשיב להו לכאן . ולכאן במקום תכלת ומשלים ורכאן במקום תכלת ומשלים
להם ד' חוטין ממין אחר לכך
נראה כפי" שני דבעינן ב'
מיני צבע כמו בשאר טליחות
ומיתיבי כו' אלמא דכשר ומשני
לעולם בעינן ב' מיני צבע נהא
לעולם בעינן ב' מיני צבע והא
דראמר וראם הביא בשר בטליחי
הר מי מויני להנ שווי ברש שווי

יטיל בה שני חוטים אדומים וחימה מידי ליבעא קגרים ושמא מדרבנן משום זה אלי לי ואנוהו (סוכה דף יא:) הוי מי [ועוד נראה דאיירי בשאר מינים כגון שיראין וכלך וסיריקין דאין פוטר אלא במינם מדאורייתאן ומה דפי׳ בשיראים לאו דוקא דהא ממרי׳ דלמר ופשתים פוטרין בהם: ואם הביא בשר. למאי דפירש בקונטרס דקלא אילן במקום לבן פסול

ובלבד שלא תהא מופסקת. ל"ע מאי פי' ומאי י' אשמעיק:

אין פומר בה אלא מינה. פי׳ נקונט׳ אס אדומה היא

ברייתא כרבנן דריש פירקין דאמרי אין הלבן מעכבת את התכלת: כאן במלית כת שמנה חומין. פירשתי ריש פירקין:

משום שדומה לתכלת ואין כאן שני

מינים קשה מאי פריך דלמא האי

רב אמר אין מתירין.כג] ואפי׳ למ״ד חובת גברא סבר רב דאין לבטל מצות הטלית כדאשכחו במזווה בסוף השואל (ב"מ קב.) שנענש אותו שנטל המווה ואע"ג דחובת הדר היא ושמואל דאמר מתירין אע"ג דקסבר חובת טלית היא דהא שמואל מחייב לעיל כלי קופסא כיון דאין לו אלא כדי טלית אחת טוב שיתן באותה שהוא חפץ להתעטף בה ולא דמי למזחה בר] 0: בל מידי דמר עביד כרב. והא דסוף כירה (שבת דף מו.) שרי רבה

שרגה דנפטה ופלוגתה דרב ושמוחל במוהצה מחמת מיאום שילהי שבת (דף קמ.) דלמא דמתכת איירי ותו דהתם איכא פלוגמא דרברבתא טובא ול״ע: בית שמאי אומרים ארכע. טעמא דבית שמאי ניחא כדדרשינן לעיל (דף לט:) גדיל שנים גדילים ד' אבל טעמא דבית הלל קשה דדוחק לומר דלית להו אלא גדילים שנים ופתיל תכלת הרי תלתא בה] ס) ושמע מינה הא דדרשינן גדילים ד' היינו בכפילה ואלבן קאי והשתא סברי ב"ש דהוא הדין תכלת דפתיל לאו דוקא וסברא הוא להשוותם והיינו ד' חוטין בלא כפילה ובית הלל סברי דפתיל דווקא והא בו] דביומא (דף עב.) דריש מפתיל בו] ש התם פ (הוה ראשונים) דכתיב ברישא (תרי) מהדר דמיירי בכפול בח] ור"ת פי' דמגדיל נפקא להו לבית הלל דעבות מתורגם עובד גדילו ונרחה

לפי׳ זה דבית הלל דרשי גדילים הרי ששה וכשנכפלו י״ב ויתכן יותר 6) דלה דריש גדילים וכן משמע בספרי ועשו להם שומע אני יעשה אותן אחד בפני עלמו חלמוד לומר גדילים מכמה 🎙 גדיל אחד נעשית אין פחות משלשה דברי ב"ה ב"ש אומרים ד' של תכלת ד' של למר ר) (אכן) כי דייקת בה משמע דב״ה דרשי גדילים ואכל גדיל קיימי והשתא הויא דומיא דבית שמאי דאיירי בתכלת ובלבן ומיהו בספרי איכא דאמרי שנים של לבן ואחד של תכלת. [וע"ע תוס' בכורות לט: ד"ה כמה]: בית שמאי אומרים ארבע. פירש נקונטרס הפתיל יהה חרבע נמצא הגדיל שנים ורבינו תם פירש דאגדיל קאי והענף שמנה

הרי שנים עשר וכן אנו נוהגין וכן משמע בספרי בפרשת כי תלא גדילים למה נאמר לפי שנאמר ועשו להם נינית שומע אני יעשה חוט א' בפני עלמו ת"ל גדילים ש כמה גדיל נעשית אין פחות משלשה

ובלבד שלא תהא מופסקת. ז] שיהא כל חוטיה שלימין: שמע מינה מתירים מכגד לכגד חו: דילמה הי כלהי. הה דקתני שמביה תכלת ממקום אחר ותולה בה ולא חיישינן לבזיון דמבזה לה לטלית ראשונה בו חדנתבלה דאין ראויה לנילית קאמר דמתיר ממנה הלילית: כל מיני

התכלת פרק רביעי מנחות

ובלבד שלא תהא מופסקת שמעת מינה

מתירין מבגד לבגד דילמא דאי בלאי ת״ר שמתירין

ם מלית שכולה תכלת "כל מיני צבעונין

פוטרון בה חוץ מקלא אילן מיתיבי טלית אין

פוטר בה אלא מינה טלית שכולה תכלת

מביא תכלת וד"א ותולה בה וקלא אילן לא

יביא ואם הביא כשר אמר רב נחמן בר יצחק

לא קשיא כאן בטלית בת ארבעה חוטין כאן

בטלית בת שמונה חוטין שמעת מינה מתירין

מבגד לבגד דלמא דאי עבד יאיתמר רב

אמר אין מתירין מבגד לבגד ושמואל אמר

במתירין מבגד לבגד רב אמר אין מדליקין

מנר לנר ושמואל אמר מדליקין נמנר לנר

רב אמר אין הלכה כרבי שמעון בגרירה

ושמואל אמר הלכה כר' שמעון בגרירה אמר

יאביי כל מילי דמר עביד כרב לבר מהגי

תלת דעביד כשמואל מתירין מבגד לבגד

ומדליקין מנר לנר והלכה כרבי שמעון

בגרירה דתניא סרבי שמעון אומר גורר

יאדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין

לעשות חריץ רב יהודה מסר ליה הלקצרא רב חנינא עביד לה סיסא רבינא חיים להו

מיחם הת"ר כמה חומין הוא נותן ב"ש

אומרים ד' וב"ה אומרים ג' יו וכמה תהא

משולשת ב"ש אומרים ד' וב"ה אומרים

יו ג' וג' שבית הלל אומרים אחת מארבע במפח של כל אדם אמר רב פפא מפח

דאורייתא ד' יבגודל שית בקמנה חמש

בתילתא אמר רב הונא ד' בתוך ד'

ומשולשת ד' ורב יהודה אמר ג' בתוך ג'

משולשת ג' אמר רב פפא הלכתא ד'

יבתוך שלש משולשת ארבע למימרא דאית

להו שיעורא ורמינהו ציצית אין ציצית אלא

יוצא ואין ציצית אלא משהו וכבר עלו זקני

ב"ש וזקני ב"ה לעליית יו יוחנן בן בתירא

ואמרו ציצית אין לה שיעור כיוצא בו לולב

אין בו שיעור מאי לאו אין לה שיעור כלל לא

לבעים פוטרין בה. לשום לבן דכיון דמין כנף ליכא לקיומי בה אין לך לחזר אחר לבן אלא שיהו בה שני מינין: חוץ מקלה הילן. דדמי לתכלת ין חימנין דמזבן לה לאינש אחרינא וסבר דכל חוטיה תכלת וכי מצריך לטלית אחריתי שקיל תרי חוטים מהכא אן ונותן שם עם לבן ותחת אלו יתן לבן ונמנחת חחת מהן נפטר בקלח אילן לשום תכלת ושדי קלא אילן עם לבן בלילית והוי כלאים בלא מלוה: מיתיבי טלית אין פוטרין בה. לשם לבן אלא מינה אם אדומה היא יטיל בה שני חוטין אדומים ושני חוטין תכלת וכן שאר גוונים: מביא תכלת. שני חוטין לשם תכלת ודבר אחר לשם לבו ואע"ג דהאי תכלת הוי מיו כנף אפילו הכי שני מינים בעינן דאולינן בתר רוב טליתות: ואם הביא כשר. אלמא קלא אילן נמי פוטר בה: בטלים בת ד' חוטין. שנים תכלת ושנים קלא אילן כשר יב]: בעלית בת שמנה חוטין. ארבע תכלת והטיל בה ארבע קלא אילן לקיים מצות שני מינים יג] פסולין דהואיל ולבר קלא אילן איכא חוטין כל צורכה חיישינן דלמא יד] מלריך לטלית אחריתי ושקיל הנך דתכלת מהכא ותלי לה התם וליכא הכא אלא קלא אילן אי נמי שקיל הנך דקלא אילן וחלי בה. ל״א ועיקר חוץ מקלא אילן דהא אשני מראות שון שבה קפדינן ואלו מראיהן שוין: מיתיבי כו' ביו אם הביא כשר. טלית בת שמנה חוטין ד' של תכלת ומין אחר וביקש להטיל בה עוד ארבעה אחרים לא יטיל קלא אילן שמא ימכרנו לאיש אחר ויהא סבור שהם תכלת ויתירם מכאן ויתן בטלית אחרת במקום תכלת עם לבן ואם הביא כשר דהא נפטרה בארבע חוטין של תכלת ודבר אחר: שמע מינה. מדפסל "ו בה משום הך חששה

דמתירין מבגד לבגד: דלמה דהי

עבד. אם עבר והתירן אז נפקא חורבה ש(דסבר) דמשתרא לילית מקלא אילן לחודיה שיח]: מנר לנר. אותן דחנוכה: מסר. טליתו עם הלילית: לקלרא. לכובם ולא חיים דילמא מינתקא תכלת ורמי בה קלא אילן: עביד להו סיסא. כשנותנה לכובם מקפל יש] הלילית כמין פקעת שקורים למושי"ל כדי שלא ינתק: חייט להו מיחט. עושה לטלית כמין שפה ומחביא החוטין בתוכה ותופר השפה: ארבעה. חוטין נתן בחור הטלית וכופלן לשמנה: משולשת. תלויה הענף שו[לבד] מן הגדיל: ארבע. אלבעות: ושלש בן שב"ה אומרים. שתהא כל אלבע אחת מארבע בטפח של כל אדם דהיינו מדת גודל ושית בקטנה (א) בא]: בב] בחילתא. אלבע וכולן מדה אחת: ארבע. חוטין בחוך ארבע אלבעות שלא ירחיק מן השפה יותר מארבע אלבעות: אין ישם לילים אלא יולא. תלוי ויולא מן הכנף משהו:

חוטין כדברי בית הלל ובית שמאי אומרים מארבע חוטין של תכלת וארבעה של לבן ים על ארבע ארבע אלבעות משמע דאגדיל קאי והקונטרם נמי פירש כן בל"א פרק על אלו מומין (בכורות דף לע:) וכן יסד רבי שלמה ספרדי א) המשולשל יהא נפשל כדי אלבעות ארבע ונפשל י שלמה ספרדי 4) המשולשל יהא נפשל כדי אלצעות ארכע 'ונפשל בדיתוי מקלא אילן הייש:

בי וכמו אין מפשילין חבלים למוכן דבפ' בני העיר (מגילה דף כח.):

ביצית בשלית אחרת שאינה הדברסי בזכרותו היינו ראשונות והכא דלא מפרש מידי ל"ע:

ביצית בשלית אחרת שאינה היינו ראשונות והכא דלא מפרש מידי ל"ע:

ביצית בשלית אחרת שאינה של תכלה: שפעת מינה מדחיישינן בשלית בת ח' דלמא שקיל ד' מינה והמי בשלית אחרת. שיש בשלית אחרת שאינה של אתי למיעבד אחרינא: אין מדליקין מגר של חגוכה לגר של חגוכה דקא המריים מבד לבגד. דלמא דיער בה: רב די הד מסר בליש במ חכלה לקצוא ומפיסו שיוהר שלא יקלקל מראה התכלה: צביד ליה מכחיש מבד לברד. בדבה רבה: רב די של מסר בל מצר בי מריים מרוש הופר בשלית אחרים ביים מכחיש מבד בלרה בהול הבר והו מר בלישל אחרים ביים מכדי מבר בלרה בה: רבה יו הדי השל מעום האום ביים מרש מוכה לגר של הנוכה בליד מוכה הוא משלישת אחרים ביים מוכה לקצר ופיסו שייה של אולקל מראה התכלה: צביד ליה קורא הגדיל כמו כי מפשילין חבלים לחוכן פרק אלו הן הגולין (מכות דף י.) וכמו אין מפשילין חבלים לחוכן דבפ' בני העיר (מגילה דף כת.): ארבעה בגורל. במסכת זבחים בפ' קדשי קדשים (דף סג.) [קתני] דכבש של מוצח היה שלש אמות ומחלה ואלצע ושליש אלצע בזכרותו ואית דמפרשי התם דקשר האלצע קמא בשו ט הזכרות ואית דגרסי בזכרותו היינו ראשונות והכא דלא מפרש מידי נ"ענ

 ל) נשלח לבו, ל) שלח לב.
 מסחים קח, גו נשסן, ד) נפילה לטי,
 כנ: ושיק, ל) בסדרות לטי,
 נטלית דאין, ליין, ו) מוייג לייק,
 מ) נטלית דאין, לייק, ו) מוייג לייק,
 מ) נש"ר פי לפי ל"ח דלעילן,
 מ) לייק, שום ניילת לעולן,
 מול לבון ניית אלה לשן
 מול בוויסה ברויים, מייק, ב) מוויים, ברויים, ימין וכייף, נייק, כ') ניין רש"ק, ל) ואנוהו ויש שפירשו דמיירי בשיראין דאין פוטר אלא במינן מדאורייתא ולא דק דהא אמרי כו'. ציה מי ולא וכ"ה ברי"ף. ל"ק, כ) עיין פירקין רש"ק, ל) דדריש גדילים. ל"ק, ק) גדילים נעשית אין גדיל פחות. ל"ק, ד) ל"ק מ"ז, ש) מכמה גדילים נעשים אין גדיל ש חות. ל"ק, ה) של חרבע. ל"ק. ה פחות. ל"ק, ה) של חרבע. ל"ק. ה בפיוט פי שלח, ב) ל"ל חין מפשילין, ג) חול בזכרותו וחית דמפרשי בזכרותו היינו רחשו דמפרשי בזכרותו היינו רחשו

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה ושלש שב"ה וכו׳ :מטנה זרת המ״ד:

לעזי רש"י

מוסף רש"י

י אין מתירין מבגד לבגד. אין מתירין נינית של טלית זו ונותנין אותם לטלית אחרת מדליקין. מנר חנוכה לנר אחרת של חנו וא"ל להדליק בנר אחרת שאינה (שם). גורר אדם מטה כסא וספסל. דדנר שאין מתכוין כמה חוטין הוא נותן. משולשת. תלויה למטה מכנף משרלשת. תנויה נתטה מכנף הכבד, שהרי אין טחנין אותה הכבד, שהרי אין טחנין אותה בשפת הכבד ממם אלה מגביהים אותה ב' אלבעות בתוך הכבד (שם) ל"א משולשלת, כתה יהא בה מגדיל לבד הענף שאינו גדיל . אחת מארבע בטפח. שלשה גודלין דכל אחד הוי אחת מארבע בטפח (שם).

רבינו גרשום

ובלבד שלא תהא מופסקת ראשי החוטין אחר שתלאן אלא קודם שתלאן שכך דינו: ש"מ מתירין ציצית מבגד לבגד מדר מבר שומרני מדל מהכרס אחר. דלמא דאי כלה אם כלה הבגד הראשון לוקחין לציצית ומשימן בבגד אחר אבל אם לא בלה אין מתירין: כל מיני צבעונין פוטרין במקום (תכלת) [לבן] הואיל והיא עצמה של [לכן] הואל והיא עצמה של תכלת: ודבר אחר. לכן של תכלת: ודבר אחר. לכן של לא יביא קלא אילן ואם הביא כשר לא ישיא קלינהו מיהא למה מיהא למהמינהו של מלית אחריתי שאינה של בטלית אחריתי שאינה של בלא שקלי הני די מיהא תכלת דאי שקלי הני די מיהא בלא יש שקלי הני די מיהא לא שווימוני רבי להוג ודבר להוג ודבר על הוג ודבר על לא אשתייר בהא כלום והא דקתני חוץ מקלא אילן היינו

סיסא היה כורך התכלת בחוטין אחרים כדי שלא ישנה מראהו: חייט מיחט תופרו בטליתו. וכמה תהא משולשת תלויה חוץ מן הכנף אורך ד' אצבעות. ושלש שב״ה אומר שתהא כל אצבע אחת מד' בטפח שהוא אצבע של גודל שהן גדולות ד' בגודל שהן

בת ח׳ חוטין לפי שיש בה שני מיני צבע מלבד הקלא אילן דיש בה ב׳ דתכלת וב׳ דצבע אחר ומיהו לכתחילה לא יביא שמא יטעה בה ויתלהו בטלית אחרת לשם תכלת והוי להו כלאים שלא במקום מצוה ובטלית בת ד׳ חוטין פסולה דאין כאן רק מין צבע אחד ב׳ היהות בשלח האוד לשם השנה היה באם כא במקום שבה היה בא בית במקום המה היה היה היה בית המה היה הקבום במה היה היק -הוכלת אלמא סבר דמטילין כד: ג) נממה מהא משולשת כלומר כמה אורך יהא הגדיל ביש אומרים ארבע אנבעות ולהכי קאמר כמה תהא משולשת דגדיל הוא שליש מן הענף והוי הענף שמנה אצבעות וכולו שלשה טפחים שהן זרת ומהכא ילפינן משך הציצית זרת